

Böszörményi Zoltán

El nem küldött levél Szabó Lőrincnek

*Egyszer megnézem én is az Adriát,
láztól felhevülten figyelem,
miként pereg a fény aranya
a fövényen elnyúló testemre,
míg hozza-viszi a szél a pillangó- emlékeket.*

*Párolog az idő, porladnak jajai,
véres ingét kétszer lengette meg előtted
a század, melyben éltél,
és azután sem hagyott nyugodni.*

*Hányszor virágzott a szerelem
a tavasz-ősz utcádon,
hányszor tépted le gyümölcsét
a télbe ájult, néma fákról,
és menekültél
a fájdalom-szaggatta rabszolgaságból.*

*Törvényt bont a kényszer,
lerántja leplét a valóságról,
kitakarja vézna testét,*

*mi lesz a múltból,
ha semmi sem lesz a világból?*

*De míg a lámpa lángja kitartóan lobbant,
nem állítottad takaréokra,
hisz a szükség újra és újra lecsap arra,
kinek társtalanságba merült a sorsa.*

*Ha a kínokból kikapcsol a lélek,
minden partról a fájdalom integet,
meglátja magát a tenger tükrében,
a nemlétből felemel.*

*Kék eget fest a nyár,
felhőt hozzá a valahol,
minden sikolyban a vergődő sehol,
csendről csendre vált,
új térképet rajzol a tájra a hiány.
S a kolibri verdeső szárnyai,
mint úrben révedező úrhajó
– rád talál egy új Orpheus.*

*Ki reményt lát a menekülésben,
árvák sorsára jut,
vad szavak káprázatába szenderül,
nem nézi, merre fut az út.*

*A borzongó fák között a tévelygő szél
szomorkás dalt fütyül.
Hajadonok ülnek a kerevetre,
s csöpögtetnek egy újabb lázadásra
vérereidbe friss erőt.*

*Örök tükör a pillanat,
hozd vissza, hozd még egyszer elém
a meg nem vertek sajtó kényszerét,
hitesd el velem,
a mindenség végtelen szenvedély.*